

JOZEF KARIKA

JOZEF KARIKA

PAD

IKAR

PAD

Text © 2025 by Jozef Karika
Jacket design © 2025 by Emil Křížka
Slovak edition © 2025 by IKAR

ISBN 978-80-575-0371-2

„Udalosti nášho života sa tiež podobajú obrázkom v kaleidoskope, kde pri každom otočení vidíme niečo iné, máme však vlastne pred očami stále to isté.“

ARTHUR SCHOPENHAUER

Parerga a paralipomena

„Moja formula pre ľudskú veľkosť znie *amor fati*: nič nechcieť inak, ani do budúcnosti, ani do minula, ani na celú večnosť. Nielen znášať, čo je nutné, a už vôbec to netajiť – ale milovať to.“

FRIEDRICH NIETZSCHE

Ecce homo

ANNA

Nemôžem tomu uveriť. Ani teraz, keď už sedíme v lietadle, čoskoro odlietame, vraciame sa domov. Celý výlet ako sen. Nečakaný, bláznivý a... Všetko sa ním zmenilo, úplne všetko. Ani len návrat nie je normálny, nie podľa plánu. V upršanom Edinburghu sme mali pobudnúť ešte dva dni, ale... vynútená zmena. Inokedy by ma neznámy vírus, ktorý sa šíri z Číny, načisto vydesil. Rovnako panika, čo uchvacuje svet, alebo mimoriadna nočná linka, ktorou poletíme na Slovensko. Lenže dnes? Myslím na jediné...

Nadvihnem ľavú ruku, pohýbem prstami. Zlato sa zaleskne, diamant zablýska – je tam, nezmizol. Čakám, kedy sa prebudím, musí to prísť. Teraz, každú chvíľu! Snubná obrúčka mi však stále sedí na prstenníku, nerozplýva sa, nikam nemizne. Možno ju bude treba rozšíriť, iba mierne, Richard vybral skvelo. Presne podľa môjho vkusu, trafil sa, dobre ma pozná. Pri snúbenkoch to tak má byť a...

Zasnúbená.

Zaleje ma teplo, nevdojak sa usmejem. Šťastie.

Otočím hlavu k vedľajšiemu sedadlu, pozriem na svojho nastávajúceho. Obetoval sa kvôli mne, neznáša výlety, špeciálne tie letecké. V tomto jedinom sa nezhodneme, ja cestujem rada. Čím dobrodružnejšie, tým lepšie. Priťahuje ma najmä Ázia, východné kultúry, ich história, umenie, náboženstvá... Predtým, než sme sa zoznámili, som navštívila Indiu, Thajsko aj Tibet. Sama alebo s kamoškou. Potom, keď sme už boli spolu, som letela do Nepálu – takmer sa so mnou pre to rozišiel. Vraj nebezpečné, nezodpovedné, riskantné, bla-bla-bla. Mne sa zas nepozdávalo, že je taký domased, odmieta spoločné cesty a chce mi určovať, kam smiem a nesmiem ísť. Veľa nechýbalo a skončili by sme, no prevážilo čerstvé zaľúbenie. Zvadu sme urovnali, určili si pravidlá. Odtedy sa v tomto tolerujeme, vo všetkom ostatnom si rozumieme. Dôsledne, skvelo, dokonalý *match*.

Chápem, že Škótsko preňho znamená výpravu, zatiaľ čo mne sa javí ako nedeľný výlet. Oceňujem však snahu, nie je to z jeho strany len tak, lietanie z duše neznáša. Inak sa nebojí ničoho, získal si ma aj svojou odvahou – pracuje ako bezpečnostný inštruktor v taktickej akadémii. K tomu statná postava, symetrická tvár, jedno s druhým. Nakláňa sa k okienku, zakrýva ho širokými plecami a hľadá na odletovú dráhu, ktorú už zahalil súmrak. Pozorne sleduje, ako technici vykonávajú predletovú kontrolu. Neviem, kde pramení jeho obava z lietania. Asi choroba z povolania, ani sa nečudujem. Doma stále študuje niečo o katastrofách, patrí to k jeho práci.

Najmä požiare, vie toho dosť aj o leteckých nešťastiach. Až priveľa, nadbytok vedomostí škodí.

Napriek tomu sa prekonal, spravil romantické gesto, pozval ma na predĺžený víkend do Edinburghu. Najprv som neverila, ale myslel to vážne. Dokonca veľmi vážne, veď mu nešlo iba o spoločne strávený čas. Určite to plánoval aj zaplatil v predstihu, lebo s ponukou vyrukoval napriek množiacim sa správam o koronavíruse. Vtedy mi to nenapadlo, neprehliadla som jeho zámer, očarilo ma, že prejavil spontánnosť. Bežne sa správa opatrne, zdržanlivo, hádam až úzkostlivo. Napriek nadšeniu som zvažovala, či v takej situácii cestovať, nie som zas úplne pomätená. Nezdalo sa mi to prezieravé, ibaže... Letenky sa u nízkonákladového prepravcu nedajú stornovať, nič by nám nevrátili, prepadla by plná suma. Navyše som dúfala, že ten vírus je iba hoax, dovtedy všade písali, že netreba panikáriť, žiadna pandémia z toho nebude, lebo chrípka je oveľa nebezpečnejšia. Takže som napokon súhlasila, riskli sme to, na druhý deň sme leteli z vienského Schwechatu. Iba tak, naľahko, takmer bez batožiny.

Po prúde a ubytovaní sme absolvovali bežný turistický okruh, všetky instagramové atrakcie – pevnosť na čiernom brale, Royal Mile, Victoria Street, Scott Monument aj Calton Hill. Práve z Instagramu viem, aké preplnené býva mesto počas sezóny. Teraz, začiatkom marca, to bolo iné. Ulice poloprázdne, žiadne záľahy turistov. Mrholilo, tmavé fasády miestnych domov aj pieskovcové dlaždice sa leskli, prefukoval vietor. Ku

Škótsku také počasie patrí, inak by sa mi nerátalo. Noc sme strávili v hoteli Scotsman s výhľadom do záhrad na Princes Street. Mala som tušiť, že nečakaná dávka romantiky nebude iba tak.

Ani nebola. Ráno sa mierne vyčasil, prestalo smokliť, nárazy vetra ustali. Richard vyhlásil, že takú príležitosť treba využiť na krátky výlet. Navrhol Artušovo sedlo, nevysokú horu nad mestom, odkiaľ sú nádherné výhľady. Prečo nie, stále som nešípila úskok. Po raňajkách sme sa tam vybrali. Cestou sme si pozreli moderný škótsky parlament, Holyroodsky palác, ktorý slúži ako sídlo kráľovskej rodiny, aj ruiny opátstva z dvanásteho storočia.

Potom sme začali vystupovať nahor. Vrchol je vskutku nevysoký, sotva dvestopäťdesiat metrov, ale pôsobí atmosféricky. Má vulkanický pôvod, zdobia ho skalné útvary aj masívne čadičové stĺpce. Ruch mesta zanikol v šuchote vysušenej trávy, z času na čas sme stretali skupinky turistov. Nebo sa zatiahlo, leteli po ňom sivé mračná, vzduch voňal dažďom, našťastie sa nerozpršalo. O necelých štyridsať minút sme dosiahli najvyšší bod, kruhový výhľad stál za námahu. Tiahol sa od ozrutných mostov cez záliv na západe, kužeľovitý kopec North Berwick Law až po Ochil Hills a vysočinu na horizonte. Aj mesto sme mali ako na dlani – špicaté veže, pláž Portobello, monumenty na Calton Hill. Práve tie som sa chystala odfoťiť, ale nestihla som...

Richard z vrečka vytiahol škatuľku a kľakol si na koleno. Otvoril ju, nadvihol ku mne.

Stále som nechápala, čo sa deje.

Prsteň, diamant, záchvat.

„Anna Vargová, vezmeš si ma?“

Šok.

„Á-áno,“ vykoktala som, v očiach slzy. Výpadok, vznášala som sa, viezla sa na vlne.

Prsteň mi nastokol na prst, zrýchlený tep, šumenie v ušiach. Vzdialený potlesk hŕstky turistov, ktorým neušlo, čo sa deje.

Ani neviem, ako sme zišli nadol. Spamätala som sa až pri zrúcaninách kaplnky a jazere plnom labutí. Richard ma držal za ruku, čosi vykladal, v hlase mu zaznievalo dojatie. Zastala som, pritiahla ho k sebe, pobožkala. Dokonalá chvíľa, naplnenie doterajšieho života, prísľub do budúcnosti. Chcelo sa mi smiať aj plakať od radosti a...

Ozve sa zvukový signál, vytrhne ma zo zasnienia. Doľahne na mňa realita, vdýchnem chladný suchý vzduch. Vysvietená kabína airbusu A320. Úzka, nevysoká, z reproduktorov sa prihovára kapitánov hlas, za okienkami už visí tma. Tieseň, záchvev úzkosti, po iskrivých spomienkach si pripadáam ako uväznená v obrovskej tube. Uličkou medzi sedadlami prechádza letuška. Drží vyfúčanú záchrannú vestu, chystá sa predniesť bezpečnostnú inštrukciu pred vzletom. Nikto si ju nevšimá, poriadne ani nemá kto, kabína je takmer prázdna. Nočné lety duchov, tak volajú tieto mimoriadne spojenia. Za všetko môže ten vírus, rozpútal hystériu, politici aj médiá razom otočili, čoraz vyplašenejšie strašia pandémie. Naplno sa to rozbiehalo, akurát keď sme odchádzali zo

Slovenska, stihli sme to len tak-tak. Divoké opatrenia, príkazy aj zákazy. Letecké spoločnosti rušia pravidelné linky, sústreďujú sa na repatričné lety, o ktoré ich žiadajú vlády. Všetci sa majú čo najskôr vrátiť domov, hrozí karanténa aj uzavretie hraníc.

Spočiatku sme to ignorovali, dúfali, že panika sa rozplynie, vznášali sme sa v ružovej bubline. Dnes však Richard zvažnel. Povedal, že to prestáva byť sranda a mali by sme sa vrátiť. Radšej nečakať, inak tu uviazneme na dlho. Stále som sa nespamätala zo zásnub, počúvala som ho jedným uchom, pritakávala... Svitlo mi, až keď sme sa v lejaku viezli na letisko. Nepekne precitnutie, podráždilo ma to, no keď som si prečítala čerstvé správy, dala som mu za pravdu. Celý svet sa zbláznil, v talianskom Bergame sú už preplnené nemocnice, vraj tam masovo umierajú ľudia. Nevieť, či je to pravda, radšej však obetovať dva dni pobytu ako tu uviaznuť a otráviť si zážitok aj spomienky. Na webe som vyčítala, že repatričné lety bývajú zmätočné, mimo poriadku, niektoré sú naplnené do posledného miesta, iné poloprázdne, lebo ich ohlásia na poslednú chvíľu. Akýsi cestovateľ dokonca reportoval, že letel z Moskvy iba s piatimi spolucestujúcimi v celom boeingu.

Náš airbus vyzerá podobne, ťažko uveriť, že sme tesne pred odletom. Rozhliadnem sa, ľudia sedia roztrúsení po dĺžke trupu, vidím nanajvýš desať či pätnásť hláv. Možno aj preto tak málo, že väčšina takýchto letov smeruje do Schwechatu, zatiaľ čo tento do Bratislavy, údajne ako posledný. Buď tu už nezostalo veľa

Slovákov, alebo sa o tomto spojení v chaose tak narýchlo nedozvedeli.

Letuška začne s inštruktážou, Richard ju sústredene sleduje. Vidím na ňom, že je napätý. Nakloním sa k nemu, pohladím ho, položím mu hlavu na plece. Sedadlo mi tlačí do boku, neriešim, tieto šmejdy sú nepohodlné v každej polohe. Nevedno, pre koho ich vyrábajú, iste pre nikoho s ľudskou anatómiou.

„Počas štartu a celého vzletu zostaňte pripútaní,“ zdôrazní letuška.

Automaticky si skontrolujem bezpečnostný pás. Nemám ho utiahnutý, času dosť.

„Všetko v poriadku?“ šepnem mu do ucha.

„Vzlety sú najhoršie.“

„Viem, hovoril si.“

„Ľudia stresujú z pristávania, ale oproti vzletu je to nič,“ šomre.

„Prvých dvadsať sekúnd býva najkritickejších, pamätám si to správne?“

Pozrie na mňa, usmeje sa, pobožká ma na pery. „Neprovokuj.“

„Iba overujem, či si pamätám lekcii.“

„Dobrá žiačka, väčšina katastrof sa udeje pri vzlete. Enormná záťaž, všeličo môže povoliť, vypovedať službu.“

„Napríklad motor?“

„Certifikácia. Ak zlyhá jeden z motorov, lietadlo musí byť stále schopné vzlietnuť.“

„Čo keď zlyhajú oba?“

„Tak všetci zomrieme.“

„Už si pokojnejší?“

„Iste, ďakujem za pomoc.“

„Rado sa stalo,“ žmurknem naňho.

Stíchneme, započúvame sa do inštruktáže. Bezpečnostné východy, záchranné vesty pod sedadlami, kyslíkové masky...

Pritiahnem si pás, zápolím s kovovou prackou, ktorá sa zadrháva.

„Môžem si prisadnúť?“ ozve sa z uličky.

Zdvihnem hlavu, nevdojak nakrčím čelo.

Stojí tam mladík, dvadsiatnik. Čierne vlasy aj briadka, bledá tvár, kruhy pod očami. Nepokojne prešľapuje, obzerá sa, pôsobí strhane. Cez plece má prehodenú športovú tašku, zvierajú jej popruh, z rukávov mu vytrčajú potetované predlaktia.

Akoby vyrástol zo zeme, doteraz som ho nevidela. Ani v lietadle, ani pri procedúrach na letisku. Musel nastúpiť v poslednom momente, uprosil personál, aby ho vpustili na palubu.

„Čo vravíš?“ rozhlíadnem sa navôkol – po záľaha prázdnych sedadiel. Dúfam, že mu dôjde, čo tým naznačujem.

„Či si môžem prisadnúť,“ zopakuje. „Prosím ťa.“

Upiera na mňa oči, nástojčivo, prosebne. Nechápem, o čo mu ide. Všimnem si, že má rozšírené zreničky.

Richard ho zaregistruje, už-už sa nadychuje, aby ho kamsi poslal. Chytím ho za ruku, stisnem, aby s tým počkal. „Možno sa bojí lietania viac než ty,“ prehodím potichu.

Nadvihne obočie, mlčí, zazerá na neznámeho.

„Číslo sedadla máš na letenke.“ Zľahka sa usmem, aby to neznelo tak tvrdo. Predsa len, je to krajan. Opýtal sa slušne, aj keď úplnú kravinu.

„Je mi to blbé,“ potrasie hlavou, „ale počas letu... Nerád sedím sám...“

Tešila som sa na dve a pol hodiny so snúbencom, len my dvaja, vysoko v nebi. Tri sedadlá vedľa seba, ulička, potom ďalšie tri. Ak si ten čudák prisadne, zostanem zakliesnená medzi ním a Richardom. Na to sa necítim, hoci som dobráčka, niekedy až prehnaná. Postarať sa o svoju karmu je fajn, ale zas odtiaľ potiaľ.

„Sadni si hentam, ak chceš,“ ukážem na sedadlo cez uličku. „Chceme mať trochu súkromia, sorry.“

Stisne pery, zaváha, napokon prikývne. „Dík, veď to je dosť blízko.“

„Až príliš,“ ozve sa Richard.

Chalan nereaguje, zloží sa do kresla, na ktoré som ukázala. Tašku zhodí vedľa, prehrabne si vlasy, tvárou mu zamyká krč. Náhlý poryv, akoby sa išiel rozplakať; zatína čeľusť, aby sa ovládol. Nezapne si bezpečnostný pás, ignorácia, myslou je kdesi inde.

„Chceš si presadnúť?“ navrhne mi Richard. „Ten nie je v pohode.“

„Kašli naňho, má stres z letu.“

„Kabína je skoro prázdna, nikto nebude riešiť, ak zmeníme miesta.“

„Ak začne byť nepríjemný, presadneme si.“

„Mne sa zdá nepríjemný už teraz.“

„Ak máš nervy, tak radšej –“

Ozve sa gong, každú chvíľu vzlietame. Letuška naposledy kontroluje, či sú všetci pripútaní. Pri mladom zastane, napomína ho. Dúfam, že ho pošle sadnúť si na miesto vyznačené na letenke. Planá nádej, vôbec nerieši, kde kto sedí, presne ako tipoval Richard. Iba ho nabáda, aby sa pripútal a tašku uložil do priestoru nad hlavou.

Všimnem si, že ju poslúchne, no pás si zapína mechanicky, strojovo, stále je mimo. Podivín, hádam mu počas letu neprepne. Utešuje ma, že prešiel bezpečnostnou kontrolou a nemá pri sebe žiadne ostré predmety. Snáď aspoň toto neodflákli.

Z reproduktorov zaznie výzva na vytiahnutie roliet, aby pri štarte nezakrývali okienka. Taktiež máme nastaviť sedadlá do vzpriamenej polohy a sklopiť plastové stolčky. V kabíne zhasnú svetlá, dobre to poznám, mala by som byť zvyknutá. Napriek tomu sa mi zrýchli tep, ani ja vzlety práve nemilujem.

Motory sa rozhučia, airbus sa pohne, začína sa rozbiehať. Odkiaľsi zdola, spod podlahy, ku mne doľahne čudný zvuk. Vysoký pišťavý tón, vzápätí zadrhávajúce. Niečo také nepoznám, nepokojne pozriem na Richarda. „Počuješ? Je to normálne?“

„Prevodná energetická jednotka, v airbusoch občas robia rámus,“ zhodnotí. „Nemala by si upokojovať ty mňa, pani cestovateľka?“

„Nikto nie je dokonalý,“ poviem a pozriem na snubný prsteň.

Pochopí vtip, rozosmeje sa, chvíľa uvoľnenia.

Lietadlo náhle zrýchli, obaja sa napneme. V tme za oknom sa mihajú signálne svetlá, splývajú do šmuhy. Hukot, nepríjemný tlak, stupňujúce sa zrýchlenie.

„Vytlačia to na tristo kilákov za hodinu,“ vykladá, aby sa rozptýlil. „Až kým nedosiahneme bod V1.“

„To znie sexi, niečo ako bod G?“

„Podobné, bod zlomu, keď sa začne dvíhať predok. Odvtedy sa vzlet nedá zastaviť.“

„Vtedy sa začína tých kritických dvadsať sekúnd?“

„Presne.“

„Tak veľa šťastia, pán Kubiš.“

Chytí ma za ruku, prsty sa nám prepletú. „Veľa šťastia, budúca pani Kubišová.“

Ešte chvíľu sa rútime vpred, potom sa airbus odlepí od plochy, prudko stúpame.

Zovrie mi žalúdok, zahryznem si do pery, zhlboka dýcham. Nič sa nedeje, pohoda, opakujem si v mysli. Snažím sa pozorovať svoje pocity – nezúčastnene ako pri meditácii. Veľmi sa mi to nedarí, v Tibete mi to išlo lepšie.

Motory razom stratia ťah, poľavia, zazdá sa mi, že padáme. Zovriem Richardovi ruku, zahanbím sa, že hysterčím. Neviem, prečo to tak prežívam, odlet som absolvovala už veľakrát. Asi rozrušenie zo zásnub, výletu aj hrozby pandémie. Emócie, rozhodilo ma to, príliš som sa rozcítila.

„Vo výške okolo tristo metrov sa výkon znižuje, aby sa šetrili motory,“ prehodí ku mne. Síce rozvážne, ale v hlase mu zachytím stres.

Lietadlo sa zastabilizuje, vzápätí sa mierne nakloní, cítim, že vo vzduchu zatáča.

„Po zasunutí podvozku piloti upravujú polohu vztlakových klapiek. Patrí k tomu kolísanie výkonu, nakláňanie, zmeny výšky letu.“

Prikyvujem, akoby ma zasväcoval do mystických tajomstiev. Túlim sa k nemu, cez okno zazriem svetelnú pavučinu Edinburghu. Stráca sa z dohľadu, vzdialenosť sa zväčšuje, pod nami zíva čoraz väčšia hlbina.

Ozve sa signál a oznam, že sme prekročili výšku tritisíc metrov – môžeme používať povolené elektronické zariadenia. Svetlá v kabíne sa rozsvietia, zaplaví ma úľava. Prežili sme kritických dvadsať sekúnd, najhoršie máme za sebou, pred nami vyše dvoch hodín pohody.

Stále pozvoľna stúpame, hluk sa stíši a ustáli, už to neprežívam tak dramaticky. Niektorí spolucestujúci sa rozrečnia, odzadu ku mne dolieha tlmený smiech.

Zopár minút iba tak sedím, vychutnávam uvoľnenie aj snúbencovu blízkosť. Monotónne hučanie ma takmer uspí, zaklipkajú mi viečka. Zmáha ma únava, doteraz som ju necítila, nevnímala. Pripadám si spokojná, zároveň vyžmýkaná, vôbec sa to nevylučuje. Nečudujem sa, intenzívne šťastie pôsobí ako stresor, niekde som to čítala. Potrasiem hlavou, nechcem zaspať, musím sa niečím zabaviť. „Stále sme nad pevninou alebo už nad morom?“ opýtam sa.

Richard neodpovedá, pozriem naňho. Hlavu má vyvrátenú, ústa pootvorené, zľahka pochrapkáva. Skvelé, tak ja sa snažím nezaspať, zatiaľ čo on... Prebehne

mnou sklamanie, prhlivý záchvev. Rýchlo sa ovládnem, až sa trochu zahanbím. Má predsa právo na oddych, bolo toho naňho dosť, viac než na mňa. Potajme zorganizoval celú akciu, odhodlal sa na letecký výlet aj na žiadosť o ruku. Ktovie, čo bolo preňho ťažšie. Od výstupu na Artušovo sedlo som nepoužiteľná, prsteň ma očaril – ostatné dianie ustúpilo, vyšumelo, prestalo existovať. Aj tento mimoriadny nočný let objavil on, vybavil zmenu leteniek, nič sme nemuseli doplácať. Prezerám si jeho mohutné ramená, výraznú sánku aj líčne kosti. Presne taký, po akom som túžila, vysnívala som si ho. Rovnako ako čarovné zásnuby, prekvapenie v cudzine. Všetko sa mi splnilo, až neuveriteľne, naozaj ako vo sne.

Odrazu, bez varovania, ma ovalí pochybnosť. Strhnem sa, rozbúši sa mi srdce. Náhlý príval úzkosti, stiahne mi hrdlo. Spravila som dobre, správne som sa rozhodla? Zdá sa mi, že áno, som si takmer istá, takmer...

Čo ak nie?

Chodíme spolu necelé dva roky, poznám ho dôkladne? Dôverujem mu, naplno a bezvýhradne, čo ak sa popálím? Atraktívny chlap, vidím, ako sa naňho ženy dívajú, keď kráčame mestom. Dnešná doba, Instagram, Tinder... Príveľa pokušení, nikto sa nedá ustrážiť. Pred ním som mala len jednu vážnu známosť, po príhodách, čo rozprávajú kamošky, sa mi nechce veriť, že práve ja mám takéto šťastie a vyhrám *jackpot* hneď na druhý pokus. Pochybujem o sebe, nie som škaredá, ale ani modelka. Veľmi si cením slobodu, preto *freelance* práca, preto

výpravy do diaľav. Mala som ešte veľa plánov – cestovať, zažiť, vyskúšať...

Zasnúbená. Nečakane, v momente. Definitívnosť toho rozhodnutia ma drví, nedá sa mi nadýchnuť. Obchádza ma panický atak, starý známy.

Prichádza zmena, veľká a zásadná. Na jednej strane opora, intimita, na druhej... Záťaž, strata nespútanosti, zodpovednosť, už navždy...

Čo teraz, aké to bude?

Pristihnem sa, že nevdojak krútim snubným prsteňom. Kľže po vlhkej pokožke, bude ho treba rozšíriť, tlačí ma.

„Si okej?“ ozve sa z vedľajšieho radu sedadiel.

Prekvapene sa obzriem, na týpka som pozabudla. Civie na mňa, nakláňa hlavu, odhaduje, čo prežívam.

„Tiež sa bojím lietania,“ usmeje sa. Iba ústami, silene.

Prikývnem, nejdem mu vysvetľovať situáciu, nech si verí, čomu chce.

„Ja som Erik,“ natiahne ruku cez uličku.

Zaľutujem, že som neposlúchla Richarda, mali sme si presadnúť. Teraz ho kvôli tomu neprebudím, nech si len oddýchne. Navyše by som vyzerala ako nerozhodná čúza.

„Alena,“ vytisnem svoj alias, ktorý na cestách používam ako obranu pred dotieravcami. Ruku mu nepodám, ak sa urazí, tým lepšie.

Viečka mu zaklipkajú, na moment ustrnie, chodidlom klopká o podlahu. Ustavične, nutkavo, bez presta-

nia. „Teší ma, Alena,“ povie. Zdôrazní to meno, akoby vytušil, že som mu zaklamala.

Odvrátim tvár, hádam mu dôjde, že tým ukončujem vynútenú konverzáciu.

„Boli ste na výlete?“ pokračuje.

Jasné, že nepochopil náznak, alebo ho ignoruje, chlapi sa tak často správajú. Dráždi ma jeho priateľský tón, cvendží v ňom faloš. Dotieravý ako *spam*. Zjavne mu o niečo ide, už od začiatku, keď sa vtieral a chcel si prisadnúť. Nechápem však o čo, vidí, že som tu s priateľom, vlastne so snúbencom. Má šťastie, že Richard zadriemal, na vtieravosť reaguje prchko.

Chystám sa odvrknúť, ale nahrá mi šťastná náhoda. Uličkou kráča zavalitý pasažier, fučí, pridrža sa bočných sedadiel. Mieri na toalety v zadnej časti, veľa šťastia. Odtiahnem sa, aj Erik sa chtiace-nechtiace zakloní k oknám. Chlap sa prevalí popri nás, ovanie ma závan parfumu. Sladkastý, asi ovocný, vôbec ním nešetril. Nechutné, v tejto chvíli užitočné, sama by som konverzáciu lepšie neutla.

Opriem sa o svojho nastávajúceho, položím mu hlavu na plece. Hľadím do okna, tma za ním černie – le-tíme východným smerom, vnárame sa hlbšie do noci. Privriem oči, aj takto je to romantické, už mi nevaďí, ak zadriemem. Vdychujem jeho vôňu, od prvého stretnutia mi dobre voňal. Stretli sme sa pri... Vlastne ani nezáleží, kde presne to bolo, dôležitá je prítomnosť. Prstami mu prejdem po predlaktí a bicipse, iba zľahka, nech ho neprebudím. Vzrušuje ma jeho sila, potrebujem ju,